

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

เนื่องจากกระแสความเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วในยุคปัจจุบัน มีการติดต่อสื่อสารอย่างไร้พรมแดน ซึ่งเป็นเหตุผลที่สำคัญที่คนทั่วโลกจะต้องเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศอย่างน้อยหนึ่งภาษา และภาษาที่เป็นสากลคือภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อสารให้เข้าใจไปในทางเดียวกัน เพื่อติดต่อสื่อสารให้เข้าใจซึ่งกันและกัน ไปในทางเดียวกันให้ชัดเจน และมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทั่วโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้วิทยาการต่าง ๆ และเทคโนโลยีสารสนเทศ การติดต่อสื่อสาร การศึกษาค้นคว้าในแหล่งเรียนรู้ ทางด้านธุรกิจติดต่อค้าขาย ทางด้านเศรษฐกิจและการทูต ส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษในการนำเสนอ จึงเป็นเหตุผลให้ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในสังคมไทยมากขึ้น เพราะจะต้องเตรียมความพร้อมเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ภายในประเทศให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก ในการที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อเป็นเครื่องมือที่ใช้ประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตในยุคโลกาภิวัตน์ โดยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรแกนกลางที่กำหนดไว้ในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ในด้านทักษะของการใช้ภาษาต่างประเทศ ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม โดยจะต้องเตรียมประชากรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอันใกล้ ซึ่งจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางเพื่อการสื่อสารที่จะต้องใช้ในสังคม เศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งกำหนดให้ใช้เป็นภาษาทางการในกลุ่มสมาคมอาเซียน เป็นเครื่องมือในการสื่อสารให้เข้าใจอันดีต่อกันและกัน เพื่อการพัฒนาประเทศและประชากรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบันและอนาคต ส่งผลให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้เจริญรุ่งเรืองเทียบเท่าประเทศอื่น ๆ ในระดับภูมิภาคนี้ รวมถึงพัฒนาบุคลากรในประเทศให้มีความรู้ ความเข้าใจภาษาต่างประเทศเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ทำรายได้อันดับหนึ่งให้กับประเทศและภูมิภาค รวมไปถึงชุมชนในชนบท แสดงให้เห็นได้ว่าการส่งเสริมการท่องเที่ยวก็เป็นอีกแนวทางในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีคุณภาพ ให้ได้มีการรับรู้และเข้าใจในบทบาทของบุคลากรในท้องถิ่น ให้มีความรู้ ความเข้าใจและสามารถถ่ายทอดเอกลักษณ์วัฒนธรรมไทยที่ดีงาม ไปสู่ประชาคมอาเซียนและสมาคมโลก (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551 : 1)

ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนไทยมากขึ้น โดยเฉพาะด้าน การศึกษา วัฒนธรรมและการติดต่อค้าขาย จะพบว่าภาษาอังกฤษจึงถูกนำมาใช้ ใน ชีวิตประจำวันมากขึ้นตามไปด้วย ซึ่งออกมาในรูปของสื่อต่างๆ เช่น ป้ายโฆษณา สิ่งของ เครื่องใช้ ยารักษาโรค หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) ตำรา แบบเรียน สื่อและสิ่งพิมพ์ต่างๆ เป็นต้น (พวงหยก ส่องศรี, 2542 : 1-2) และในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยต้องก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน กฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be english” กล่าวคือ ภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน คือ ภาษาอังกฤษ ความหมายที่เป็นที่เข้าใจในขั้นต้นก็เป็นเพียงเรื่องของทางราชการและภาครัฐกิจ เอกชนเท่านั้น ซึ่งหากเป็นเพียงเท่านี้ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของการทำงานในโลกปัจจุบัน แม้ จะหมายความว่าเป็นการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างกันในการทำงานร่วมกัน ของเจ้าหน้าที่รัฐบาล ตลอดจนองค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและ ภาคเอกชน แต่ความเป็นจริง ความหมายของบทบัญญัติที่ให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของอาเซียน สำหรับการ ทำงานร่วมกันนั้นมีความหมายกว้างไกล ไปถึงทุกส่วนของประชาคมอาเซียนด้วย นั่นก็คือ ประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียน ในการสื่อสารสร้างสัมพันธ์ สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน โลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้างไร้พรมแดน โลกแห่งการ แข่งขัน ไร้ขอบเขตภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียน เคียงคู่ภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติ (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2556 : 1-4)

หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิตของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราช วิทยาลัย เป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต บูรณาการพุทธศาสตร์กับ ศาสตร์ทางการศึกษา บนพื้นฐานของศีลธรรม นำความรู้ เพื่อบริการสังคมและประเทศชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มีปรัชญาที่มุ่งผลิตบัณฑิตด้านการสอน ภาษาอังกฤษให้สามารถนำความรู้ ความเข้าใจด้านภาษาอังกฤษ และเกิดทักษะในการใช้ ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความสามารถในการสอน ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ (มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2554 : 1-3) แต่ จากการศึกษาปัญหาการจัดการเรียนการสอน ในสาขาการสอนภาษาอังกฤษ ของมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตสุรินทร์ พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีปัญหาด้านการเขียนอยู่ ในระดับมากที่สุด โดยเฉพาะการเขียนเพื่อการสื่อสาร (บุญลือ เพชรมาก, 2557 : 15) นับว่าเป็น เรื่องสำคัญมากที่ต้องมีการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่มีความหลากหลายและตอบสนอง

ความแตกต่างของผู้เรียน ไม่มุ่งเน้นเนื้อหาสาระมากเกินไปจนทำให้ผู้เรียน ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งจุดอ่อนของคนไทยคือยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในเวทีต่างๆ ได้ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษาอังกฤษทางธุรกิจ การค้า การบริการ การท่องเที่ยว การแพทย์ การศึกษา ฯลฯ ซึ่งถือว่ายังต้องพัฒนาอีกมากเมื่อเทียบกับประเทศอาเซียนอื่นๆ สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ (จิราวดี รัตนไพฑูรย์ชัย, 2555 : 13-14) โดยการศึกษา ระดับอุดมศึกษาเป็นระยะสำคัญ บางคนต้องออกมาทำงาน หรือทั้งเรียนทั้งทำงาน แต่การเขียนก็ยังเป็นสิ่งสำคัญจำเป็นต้องใช้ต่อไป ทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ เพราะการเขียนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาชีวิตของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ เอกรินทร์ สังข์ทอง (2554 : 55) ที่ได้ศึกษาทักษะการเขียนเป็นทักษะหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีความสำคัญในระดับอุดมศึกษาเพราะเป็นทักษะที่ให้ได้มาซึ่งนิยามความหมายข้อมูลต่างๆ อาจกล่าวได้ว่า การเขียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในบทเขียนนั้นสามารถรับรู้ความคิดหรือความมุ่งหมายของผู้เขียนหรือผู้ประพันธ์ซึ่งหากปฏิบัติดังกล่าวแล้วก็จะบรรลุถึงเป้าหมายของการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง

การเขียนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการแสวงหาความรู้ เพื่อนำไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพของชีวิตและสังคม การเขียนจึงเป็นเครื่องมือทำให้นักคิดค้นต่อเหตุการณ์และความเจริญก้าวหน้าของโลก (Finocchiaro, 1983 : 41-46) มีนักการศึกษา นักภาษาศาสตร์และครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมากได้ให้ความสำคัญต่อทักษะการเขียนมากกว่าทักษะอื่น ๆ ที่ Pett (1982 : 17 ; อ้างถึงใน ครุณี เรือนใจมัน, 2546 : 2) กล่าวว่า สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ทักษะที่ผู้เรียนต้องเรียนตลอดชีวิต คือทักษะการเขียน เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศขาดโอกาสในการพูดภาษาต่างประเทศแต่ยังมีความจำเป็นต้องมีทักษะในการเขียน เพื่อเป็นเครื่องมือการเรียนในระดับสูงต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับที่ Finocchiaro (อ้างถึงใน พิสมัย วีระศิลป์, 2533 : 2) สรุปไว้ว่าในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นการอ่านควรเป็น 15% การฟัง - การพูด 35% การเขียน 50%

ปัญหาด้านการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษของเด็กไทยถือว่าเป็นปัญหาอย่างหนึ่งในการจัดการเรียนการสอน จากผลการประเมินผลคุณภาพการจัดการศึกษาของประเทศไทยของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดสร้างสรรค์ คิดไตร่ตรองและมีวิสัยทัศน์ มีคุณภาพมาตรฐานระดับดีน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 11.8 เท่านั้น หมายถึงเกิดจากผลของการเขียนเพื่อการสื่อสารที่ไม่มีประสิทธิภาพเขียนแล้วไม่สามารถ

สื่อสารได้ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเป็นเรื่องที่ทุกคนต่างก็ยอมรับว่าเป็นจริง และได้พยายามแสวงหาแนวทางเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2554 : 21-23) อาจารย์ผู้สอนบางท่านประสบกับปัญหาในการสอนเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะการต้องใช้เวลาในการสอนเขียนภาษาอังกฤษในแต่ละบทเป็นเวลานานและพบว่าหลังจากการสอนเขียนภาษาอังกฤษแล้วนิสิตไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสอนจริง ๆ ถึงแม้ว่าครูจะใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ นิสิตก็ยังไม่เข้าใจคำศัพท์ หรือเนื้อหาในการที่จะเขียนให้ถูกต้องได้ โดยเฉพาะการที่นิสิตไม่สามารถเชื่อมโยงแนวความคิดที่นิสิตจะเขียนเพื่อสื่อสาร ปัญหาเหล่านี้มีสาเหตุมาจากที่นิสิตมีพื้นฐานทางด้านการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน การฝึกทักษะการเขียนที่ครูผู้สอนนำมาประกอบการสอนเขียนภาษาอังกฤษนั้นมีความยากง่าย มีกลวิธีในการนำเสนอที่แตกต่างกันทำให้ นิสิตไม่เข้าใจหรือเข้าใจไม่ชัดเจน ซึ่งอาจทำให้นิสิตเลิกสัมความตั้งใจและทำให้ไม่ประสบความสำเร็จในการเขียน ได้ดังนั้นครูผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ในการที่จะกระตุ้นและเอื้ออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ของนิสิตให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ทางการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ได้กำหนดไว้ (เอกรินทร์ สังข์ทอง, 2554 : 55)

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based learning หรือ PBL) เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากแนวคิดตามทฤษฎีการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์นิยม (Constructivism) โดยให้ผู้เรียนสร้างความรู้ใหม่ จากการใช้ปัญหาที่เกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริงเป็นบริบทของการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการคิดวิเคราะห์และคิดแก้ปัญหา รวมทั้งได้ความรู้ตามศาสตร์ในสาขาวิชาที่ตนศึกษาด้วย การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานจึงเป็นผลมาจากกระบวนการทำงานที่ต้องอาศัยความเข้าใจและการแก้ไขปัญหาเป็นหลัก ในเชิงยุทธศาสตร์การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นเทคนิคการสอนแบบใหม่ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เป็นกระบวนการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนตั้งสมมติฐาน กลไกของการเกิดปัญหา ค้นคว้าความรู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา เพื่อจะนำไปสู่การแก้ปัญหาต่อไป ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการเขียนอย่างสร้างสรรค์ นักการศึกษาจึงสามารถนำกระบวนการการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ไปใช้เป็นกรอบงาน (framework) เพื่อสร้างเป็นโมดูล (Module) รายวิชา (Course) โปรแกรม (Program) หรือหลักสูตร (Curriculum) ได้ (ยาเบ็น เรื่องจรูญศรี, 2555 : 1-2) และที่สำคัญการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นสภาพการจัดการเรียนการสอนที่ใช้ปัญหาเป็น เครื่องมือในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมาย เน้นการให้ผู้เรียนเผชิญสถานการณ์ปัญหาจริง หรือสภาพการณ์ให้ผู้เรียนเผชิญ

ปัญหา วิธีการเรียนรู้ที่เริ่มต้นด้วยการใช้ปัญหาเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้า แสวงหาความรู้ ด้วยวิธีการต่าง ๆ จากแหล่งวิทยาการที่หลากหลาย เพื่อนำมาใช้ในการ แก้ปัญหา โดยที่มีได้มีการศึกษา หรือเตรียมตัวล่วงหน้าเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวมาก่อน (ชวลิต ชูกำแหง, 2551 : 135) ทั้งยังเป็นการแสวงหาความรู้ด้วยกลวิธีหาข้อมูลเพื่อพิสูจน์สมมติฐานอัน เป็นการแก้ปัญหา และเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ได้รับความเชื่อว่า จะทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ไปใช้ประโยชน์ ในการแก้ปัญหา และทำให้ผู้เรียนมีความรักที่จะเรียนอย่างต่อเนื่องไปตลอด ชีวิต เป็นวิธีการที่ตอบสนองความต้องการทางวิชาชีพในทุกสาขาวิชาชีพ (อำพร ไตรภักดิ์, 2543 : 120-121)

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน สามารถนำกระบวนการวิจัยปฏิบัติการที่เป็นการวิจัย ที่ทำให้เกิดผลของการปฏิบัติ และผลของการวิจัย ในเวลาเดียวกัน มาใช้ในการหาคุณภาพของ รูปแบบการเรียนการสอน โดยมีขั้นตอนการวิจัยที่เป็นวงจรต่อเนื่อง ประกอบด้วยผู้มีส่วนร่วม ในกระบวนการ ใช้ข้อมูลเชิงคุณภาพมีลักษณะเป็นข้อความที่เป็นภาษามากกว่าตัวเลข นอกจากนี้ยังมีการสะท้อนผลซึ่งครอบคลุมทั้งส่วนที่เป็นกระบวนการและผลลัพธ์ การวิจัย ปฏิบัติการจึงเป็นกระบวนการที่มีความยืดหยุ่น ตอบสนองต่อความต้องการจำเป็นที่เกิดขึ้นใน สถานการณ์ต่าง ๆ มีการสร้างสมมติฐานการวิจัยจากข้อมูลที่รวบรวมได้ระหว่างการทำวิจัย และสามารถใช้กระบวนการดังกล่าวเป็นเครื่องมือสำหรับการวิจัยนำร่อง การนำไปใช้เป็น เครื่องมือวินิจฉัยจุดบกพร่องต่าง ๆ หรือใช้เพื่อการประเมินผล การศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ และตีความหมายอย่างมีระบบ และยืดหยุ่น เพื่อตอบสนองต่อความต้องการ จำเป็นที่เกิดขึ้นในสถานการณ์เฉพาะ ถึงการปฏิบัติงาน เพื่อเข้าใจดีขึ้น หรือแก้ปัญหาเกี่ยวกับ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนการทำงานเป็นวงจรต่อเนื่อง 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การวางแผน (Plan) 2) การปฏิบัติ (Act) 3) การสังเกต (Observe) และ 4) การสะท้อนผล (Reflect) ซึ่งผลที่ได้นำไปปรับแผนเข้าสู่วงจรใหม่จนกว่าจะได้ข้อสรุปที่แก้ไขปัญหาการเรียน การสอนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ปัญหาเป็นฐานได้จริง (สุวิมล ว่องวาณิช, 2551 : 35-41)

จากสภาพปัจจุบันปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะเป็นอาจารย์ผู้สอน วิชาเอกการสอน ภาษาอังกฤษ จึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน โดยการพัฒนา รูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนา ความสามารถด้านเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนิสิตคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหา จุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตสุรินทร์ได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนต่อไป

คำถามการวิจัย

1. รูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี มีองค์ประกอบอะไร
2. รูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี มีประสิทธิผลอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี
2. เพื่อศึกษาประสิทธิผลการใช้รูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี

สมมติฐานการวิจัย

1. นิสิตที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี มีคะแนนความสามารถด้านการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นิสิตที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี ร้อยละ 80 ของนิสิต มีคะแนนความสามารถด้านการเขียนหลังเรียนอย่างน้อยร้อยละ 70 ขึ้นไป

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนารูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี ซึ่งการวิจัยแบ่งเป็น 2 ระยะ คือ

ระยะที่ 1 พัฒนารูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. การออกแบบและสร้างรูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี
2. การวิพากษ์รูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี

3. การตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี

ระยะที่ 2 ศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย

1. ศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ในแต่ละวงรอบของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ
2. ศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยอย่างน้อย ร้อยละ 70 ขึ้นไป
3. ศึกษาความพึงพอใจของนิสิตที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตสุรินทร์ ปีการศึกษา 2557 จำนวน 11 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นเนื้อหารายวิชารหัส 205312 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3. ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะที่ 1 พัฒนารูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนคือ

ขั้นตอนที่ 1 การออกแบบและสร้างรูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี ใช้เวลาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557

ขั้นตอนที่ 2 การวิพากษ์รูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี ใช้เวลาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

ขั้นตอนที่ 3 การหาคุณภาพรูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี ใช้เวลาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

ระยะที่ 2 ศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี ใช้เวลาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนิสิต

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการสอน หมายถึง แบบแผนของการจัดการเรียนการสอนที่จัดทำขึ้น โดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะ ภายใต้แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเป็นพื้นฐาน ให้นิสิตมีคุณลักษณะตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ โดยมีโครงสร้างที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่าง ๆ ในการเรียนการสอน ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการสอน และการประเมินผล โดยผ่านขั้นตอน การพัฒนาอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน หมายถึง แบบหรือแผนของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้น โดยสังเคราะห์จากแนวคิดของการเรียนการสอนที่ใช้ปัญหาเป็นฐาน มีองค์ประกอบสำคัญ คือ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล เป็นรูปแบบที่ใช้ปัญหาเป็นเครื่องมือในการช่วยให้นิสิตเกิดการเรียนรู้ เจริญสถานการณ์ปัญหาจริง กระตุ้นให้นิสิตไปศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ ด้วยวิธีการต่าง ๆ จากแหล่งวิทยาการที่หลากหลาย เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาแล้วสร้างความรู้จากการใช้ปัญหาที่เกิดขึ้น

ความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกด้านการเขียน ตามความหมายที่แท้จริง ได้แก่ การที่นิสิตสามารถถ่ายทอดความคิดของตนออกมาเป็นภาษาเขียน และเขียนได้ถูกต้องทั้งในด้านกลไก ได้แก่ ส่วนสำคัญของตัวอักษร การสะกดตัว การใช้เครื่องหมายวรรคตอน แบบแผน การใช้คำศัพท์ แบบสร้างตาม

ภาษานิยมของเจ้าของภาษา และส่วนที่ต้องการสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่เขียนได้ การสอนทักษะการเขียนมีรูปแบบการเขียน ประกอบด้วย 5 ลักษณะ ดังนี้

1. การเขียนแบบควบคุม (Controlled writing) เป็นกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียน ที่ผู้สอนให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาสำหรับผู้เรียนใช้ในการเขียน เช่น รูปแบบประโยคที่ต้องใช้ ตัวอย่างย่อหน้าสำหรับเขียนแบบ หรือข้อความสำหรับเติมให้สมบูรณ์กิจกรรมการเขียนแบบควบคุมอาจเป็นข้อความให้ผู้เรียนลอกข้อความโดยเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบบางอย่าง เช่น เปลี่ยนคำเอกพจน์เป็นพหูพจน์
2. การเขียนแบบมีการชี้แนะ (Guided writing or composition) เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการเขียน ที่พัฒนามาจากการเขียนแบบควบคุม โดยผู้สอนให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาเพียงบางส่วน สำหรับผู้เรียนใช้ในการเขียน ผู้สอนอาจจะให้ประโยคเริ่มต้น ประโยคสุดท้าย คำถาม หรือข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการเขียน กิจกรรมการเขียนแบบชี้แนะนี้ อาจจะใช้ข้อความจากสื่อเช่น ภาพหรือการ์ตูน เอกสารแผ่นพับเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว โฆษณาจากหนังสือพิมพ์ เป็นต้น
3. การฝึกทักษะการเขียนในลักษณะของการเขียนแบบเสรี (Free composition) เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการเขียน ที่พัฒนามาจากการเขียนแบบควบคุม โดยผู้สอนให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาเพียงบางส่วน สำหรับผู้เรียนใช้ในการเขียน ผู้สอนอาจจะให้ประโยคเริ่มต้น ประโยคสุดท้าย คำถาม หรือข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการเขียน กิจกรรมการเขียนแบบชี้แนะนี้ อาจจะใช้ข้อความจากสื่อเช่น ภาพหรือการ์ตูน เอกสารแผ่นพับเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว โฆษณาจากหนังสือพิมพ์ เป็นต้น
4. กิจกรรมการสอนทักษะการเขียนแยกเป็นลักษณะ ดังนี้
  - 4.1 กิจกรรมก่อนการเขียน เป็นการให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกลไกทางการเขียนในเรื่องต่างๆ เช่น การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้กาล (Tense) และศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่จะเขียน
  - 4.2 กิจกรรมระหว่างการเขียน เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ในการฝึกทักษะการเขียน เช่น นำภาพประกอบมาให้แก่นักเรียนเขียนเรื่องจากภาพ นำเทปบทสนทนาามาเปิดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนเขียนเป็นเรื่องเล่า หรือสรุปเรื่องที่ได้ยิน
  - 4.3 กิจกรรมหลังการเขียน เมื่อผู้เรียนเขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว อาจนำมาอ่านในชั้นเรียนผู้ให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง ตลอดจนนำมาแสดงความคิดเห็นและวิจารณ์ว่าข้อเขียนนั้นดี

ถูกต้องในการสื่อความหมายน้อยเพียงไรและการใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ และมีข้อที่ต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมอะไรบ้าง

5. การแสดงความคิดเห็นต่อการเขียน Good, Fair, Needs improvement, Careless ผู้สอนพึงตระหนักว่าการแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของนิสิต เป็นการชี้ให้เห็นทั้งจุดเด่นและข้อด้อย ผู้สอนควรกล่าวชมสิ่งที่นิสิตเขียนดีแล้ว และค่อยชี้ให้เห็นจุดที่ยังบกพร่องให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไข

ประสิทธิผลของรูปแบบการสอน หมายถึง การดำเนินการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้การวิจัยปฏิบัติการ (Action research) โดยแบ่งเป็น 3 วงรอบ คือ

วงรอบที่ 1 จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แผนการสอนที่ 1 – 5

วงรอบที่ 2 จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แผนการสอนที่ 6 – 10

วงรอบที่ 3 จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แผนการสอนที่ 11 – 14

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละวงรอบของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ได้ดำเนินการเก็บข้อมูล เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบ ดังนี้

1. ทดสอบผลวัดความสามารถด้านการเขียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อและแบบอัตนัย ชนิดเขียนตอบ จำนวน 4 ข้อ

2. ศึกษาคะแนนความสามารถด้านการเขียนแต่ละวงรอบ จากวงรอบที่ 1 ถึงวงรอบที่ 3 และศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐานของนิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยอย่างน้อย ร้อยละ 70 ขึ้นไป

3. ศึกษาความพึงพอใจของนิสิตที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน นิสิต หมายถึง นิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย วิทยาเขตสุรินทร์ ปีการศึกษา 2557

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รูปแบบการสอนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ระดับปริญญาตรี ที่มีประสิทธิภาพทำให้นิสิตคณะครุศาสตร์ ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสื่อสารสูงขึ้น

2. คณาจารย์มีนวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาการจัดกระบวนการเรียนรู้ในชั้นเรียนได้
3. เป็นสารสนเทศในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY